

fuldt ud til disse tre med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Kapitel 5 handler om Paatale. Der er et Punkt, vi maa diskutere nærmere i Udvalget, nemlig hvem der skal afgøre Spørgsmaalet om Paatale overfor Personer mellem 15 og 18 Aar, Justitsministeren eller en anden Myndighed. Den højtærede Minister vil have, det skal være Justitsministeriet, der skal afgøre det, men jeg tror, det er upraktisk; det kan vi jo imidlertid diskutere.

Jeg gaar saa over til Kapitel 6. Det er et af de vigtigste Kapitler i den almindelige Del, nemlig Kapitlet om Straffene, de forskellige Strafarter. Her er der forskellige Spørgsmaal, der gør sig gældende. Der er bl. a. Spørgsmaalet om Dødsstraf, Spørgsmaalet om Kastration, Spørgsmaalet om Tugthus, og om vi skal have noget, der hedder Fængselsret og Ungdomsfængsel.

Der er først det store Spørgsmaal om Dødsstraffen, og hvordan vi skal stille os overfor den. Uoverensstemmelsen mellem Tilhængerne af Dødsstraf og Modstanderne af den vil, uanset hvilket Resultat vi her kommer til, naar Dødsstraffen nu fremtidig ikke vil blive idømt saa ofte som før, ikke blive saa stor som hidtil. Det, der har stødt Modstanderne af Dødsstraffen, har navnlig været dette, at efter den nuværende Straffelov er det saaledes, at naar en Mand gør sig skyldig i visse bestemte Forbrydelser, skal han dømmes til Døden, uanset om der har været nok saa formildende Omstændigheder. Hvis en Mand f. Eks. med Overlæg dræber en anden, skal han dømmes til Døden, ingen anden Straf maa sættes i Dødsstraffens Sted, selv om der har været nok saa formildende Omstændigheder; han kan kun frelases fra Dødsstraffens Eksekvering ved Benaadning. Med andre Ord, Dødsstraffen er eneste Straf for visse bestemte Forbrydelser. Ved den nye Straffelov forandres dette derimod; nu er det givet, at selv de Folk, der holder paa Dødsstraf, vil ikke have Dødsstraffen som eneste Straf for nogen Forbrydelse, og Domstolene kan altsaa ifølge den nye Straffelov vælge Dødsstraf eller vælge en anden Straf; de staar irit med Hensyn til, om de vil idømme 16 Aar, eller om de vil idømme ham andet. Det, der var det særlig afskrækkende før, er det altsaa for saa vidt ikke nu.

Men selv om man vilde opretholde Dødsstraffen, er jeg dog imod Dødsstraffens Eksekvering. Spørgsmaalet er blot, om det vil være godt at have Dødsstraffen som Straffetrusel i Lovgivningen. Her er nu Forholdet det, at man i Norge og Sverige og adskillige andre Steder er gaaet bort fra Dødsstraffen, og det har vist sig, at Krimina-

liteten paa de Omraader, hvor der var Tale om Dødsstraf, ikke er blevet større, fordi man gik bort fra denne Straf, og omvendt er Kriminaliteten heller ikke blevet mindre paa de Steder. Nu er det vanskeligt at støtte noget paa en Statistik paa dette Omraade, fordi der kan foreligge andre Forhold, der ogsaa har virket; men man synes dog fra de fleste Sider at anerkende, at Dødsstraffen ikke har den Betydning at formindskede Kriminaliteten.

Derfor staar det saaledes for mig, at det eneste Spørgsmaal, der her kan være Tale om, er: Vil Retssikkerheden blive mindre, naar Dødsstraffen afskaffes? Er Dødsstraffen nødvendig? Jeg for mit Vedkommende tror ikke, den er nødvendig. Jeg vilde have ønsket, at man kunde have diskuteret dette Spørgsmaal under den Situation, at vi kunde sige: I Stedet for Dødsstraffen kan vi vælge en anden Strafart, som er lige saa effektiv, nemlig den, at en Mand, som er dømt til Døden, kan nok benaades, men undertiden kun paa det Vilkaar, at han aldrig kan løslades. Jeg er vis paa, at hvis man havde en Mulighed for at sige: Denne Mand skulde egentlig have været henrettet, men vi har nu for at undgaa Dødsstraffen i Stedet for truffet den nævnte Afgørelse, vilde man langt lettere komme til Enighed med Hensyn til Spørgsmaalet om Dødsstraffens Nødvendighed. Som Forholdene nu ligger, kan man imidlertid ikke sige det, idet man har Eksempler paa Benaadning ogsaa i disse Tilfælde, hvor dette Vilkaar var knyttet til den tidligere Benaadning. Spørgsmaalet er nu: Skal man vælge det ene eller det andet? Og jeg for mit Vedkommende er da imod Dødsstraffen. Jeg er meget ked af, at vi ikke kan diskutere Spørgsmaalet under den nævnte Forudsætning, for saa synes jeg, at Sagen var klar, og der kunde formentlig da være opnaaet nogenlunde Enighed om at gaa bort fra Dødsstraf.

Jeg gaar saa over til Spørgsmaalet om Kastration. Her er jeg fuldstændig enig med den højtærede Justitsminister i, at vi kan ikke komme ind paa at anvende Kastration eller Sterilisation som Straf. Det var det, som Justitsministeren pointerede. Derimod vilde jeg ønske, at Justitsministeren havde pointeret lidt kraftigere, at hvad Lægerne gør, bliver Lægernes Sag. Hvis Lægerne mener, at det kan hjælpe at anvende Sterilisation som Helbredelsesmiddel, saa er det noget, vi Jurister ikke kan have med at gøre. Hvis Sterilisation er nødvendigt af lægelige Grunde, eller vedkommendes psykiske Tilstand kræver den, saa er det en Sag for sig. Men dømme til det kan vi ikke, det